

— За една ли парà тръбаше да стана такъвъ маничъкъ и грозенъ? — помислилъ си момъкътъ, но нѣмало какво да направи и той тръгналъ да

е грозенъ и малъкъ. О, Гъделчо, Гъделчо, не те ли е срамъ отъ себе си! Хвърли тая недостойна парà.

Но момъкътъ не искалъ да се раздѣли отъ парата и тръгналъ по-нататъкъ.

— Ау, ау, — разляяли се кучетата насреща му.
— Гледайте Гъделчо минава, за една златна пара силата си продаде и стана като гущеръ голѣмъ и славенъ.

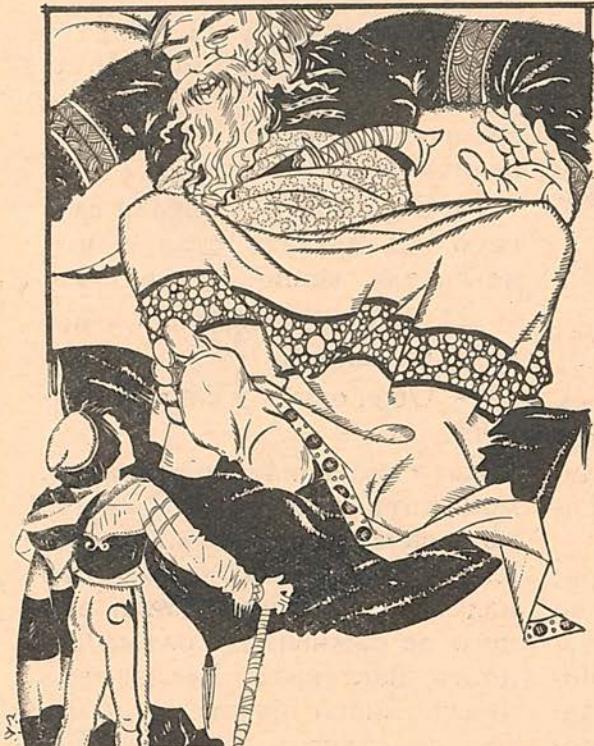
Много мжчно становало на момъка, но пакъ не хвърлилъ златната пара. Вървѣлъ, стигналъ едно блато.

— Врякъ, врякъ! — завикали жабитѣ. — Гледайте го! Гъделчо минава! За една златна пара хубостъта си продаде.

Много домжчило на момъка, че и жабитѣ го презиратъ и той хвърлилъ златната пара въ блатото.

И щомъ я хвърлилъ, отъ блатото излѣзълъ единъ вондън човѣкъ и му рекълъ:

— Много ти благодаря, момко, че ми спаси живота! Една змия искаше да ме ухапе, но ти съ парата я униши. Кажи, какво искашъ сега да ти дамъ. Единъ купъ злато, или една тояга, дето сама удри.

си иде. Но когато да излѣзе отъ градината, изведнажъ нѣкави гласове се развикиали:

— Гледайте, го гледайте! Ние славно се бихме съ великанка и живота си дадохме за да спасимъ честъта си, а той отиде да гъделичка петитѣ на великана. Гледайте го какъвъ